

1905 10. Dec. 1902: 1. Beh. af Lovf. om Bidrag til Understøttelseskasser for arbejdsløse. 1906

af dette Tings Flertal, og det kan man ikke bebrejde os. Det, vi ville gennem disse Forslag, er ikke at sige, dermed ville vi afvæbne Arbejdsløshedens Følger, det, vi ville, det er at bøde paa Arbejdsløshedens Resultater, bøde noget paa den Nød, som den bevirker. Hverken jeg eller mine Partifæller ere saa sangvinske at tro, at selv om man pure vedtog vort Forslag, saa var dermed Arbejdsløshedsspørgsmaalet løst. Vi vide, at der skal mere til at løse det, men hvad vi ville, det er derigennem at bøde paa Virkningerne af Arbejdsløsheden saa vidt og saa langt, som vi tro, at det i Øjeblikket er muligt at faa de Herrer med dertil.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Spørgsmaalet, om ikke Arbejderne selv ydede for lidt til denne Opgaves Løsning, og han sagde: det er oplyst her i Tinget, at der gennem Fagforeningerne er ydet visse Beløb aarlig, og her er Oplysninger for Tiden 1899, 1900 og 1901, og, sagde han, det betyder ikke meget, at en Arbejder har afset en hel eller en halv Dags Dagløn til dette Formaal, det er ikke en saa stor Offervillighed fra Arbejdernes Side, at den berettiger til at kræve, at Staten paa Basis deraf skal træde til. Det er en mærkelig Tankegang, som det ærede Medlem gør gældende her, thi man kan dog ikke forlange, at Arbejderne i Almindelighed skulle være med til som Statsborgere at bære de Byrder, der medføres af Statshusholdningen, og de Opgaver, Statsmagten paatager sig, men samtidig skulle de selv bære Udgifterne ved deres egne Forhold, dem skulle de bære alene. Det er dog et ganske uberettiget Synspunkt. Lige saavel som andre Samfundsklasser kunne faa Statens Udgifter for deres Skyld lagte over paa det hele, lige saavel maa Arbejderne kunne forlange, at naar der foreligger et Spørgsmaal til Løsning, hvis Tilstedeværelse de ikke selv ere Skyld i, maa Statskassen kunne træde til, saaledes at de ikke selv alene skulle løse det. Og set fra det Synspunkt, at Arbejderne ekstraordinært have paalagt sig selv en Skat for at hjælpe Kammeraterne, en ganske betydelig Skat af 4 Kr. og noget derover om Aaret alene til dette Formaal — saaledes maa i Virkeligheden Sagen ses og bedømmes — saa maa man komme til det Re-

sultat, at det er godt, at Arbejderne ere gaaede dertil, og naar de ville bringe det Offer, saa burde Staten ogsaa træde til og hjælpe dem med Opgavens Løsning.

Der er allerede gjort nogle Bemærkninger til det ærede Medlem angaaende hans Udtalelser om, hvad han havde hørt om Arbejderne. Jeg tvivler egentlig ikke om det ærede Medlems gode Villie og gode Hjerter over for Arbejderne, men jeg vil gerne sige til ham, at det er en mærkelig Maade, han viser sin Velvillie over for Arbejderne paa, nemlig ved at staa her og fortælle og referere, hvad daarligt han har hørt om Arbejderne, saa at det gaar Landet rundt, uden at han har undersøgt det ringeste om, hvorvidt han selv tør tro paa disse Daarligheder eller ej. Det er en daarlig Maade at vise sin Velvillie paa, at man skynder sig at fortælle paa det Sted, hvorfra det lettest kan spredes ud, alt det daarlige, man har hørt om Arbejderne, og det uden Ansvar. Det er ikke en Maade at hjælpe Folk paa, som man i øvrigt vil have Skyld for at nære Velvillie imod. Men man kan sige mere til det ærede Medlem, nemlig dette: Hvorfor sagde han ikke de gode Ting, han vidste om Arbejderne? Han nøjedes med at nævne de daarlige Ting, han havde hørt, og hvis Rigtighed han i øvrigt ikke kunde konstatere, men han undlod at nævne de gode Ting, som han absolut vidste om Arbejderne. Dette maa jeg bebrejde ham, naar han gør Fordring paa at være en Ven af Arbejderklassen, af de smaa i vort Samfund. Thi det ærede Medlem ved dog godt, at den danske Arbejder, hvor han end kommer hen i Verden, er anset for at være en dygtig Arbejder. Den danske Arbejder er Verden over anset for at være en dygtig og hæderlig Mand, der som oftest bliver taget fortrinsvis i Arbejde af de udenlandske Arbejdsgivere. Denne Sandhed skulde vi, som sidde i dette høje Ting, være de sidste til at benægte, og det ærede Medlem ved ogsaa, at saadan er det. Det ærede Medlem ved ligeledes, at der i alle Lande — ogsaa i de Lande, hvor Arbejderne ere meget beskedne, hvor de ikke gennem en planmæssig Ordning af deres Erhvervsliv have forsøgt ved Hjælp af Fagforeninger at fremkalde en højere Løn, overhovedet